

AKERSHUSMUSEET

Høringsuttalelse

Kulturdepartementets eksterne FoU-utvalg/ Grund-utvalgets
En kunnskapsbasert kulturpolitikk

Innledning

Høringsuttalelsen til Akershusmuseet (AM) berører de punktene i Grund-utvalgets rapport som omhandler kunst- og kulturfeltet. Det fremheves i rapporten at det er innenfor dette feltet Kulturdepartementets (KUD) er lengst fra å kunne si at politikkkutformingen bygger på vitenbasert kunnskap. Det påpekes også at det er viktig at den forskningen som departementet søker for å oppnå en kunnskapsbasert kulturpolitikk holder høyt faglig nivå. Utvalget har som løsningsmodell foreslått å opprette et eget forskningssenter for feltet.

Slik vi oppfatter formålet med høringsrunden er at KUD og Kulturrådet har ønsket å gi ulike aktører mulighet til både å komme med innspill til overordnede føringer og konkrete forslag til forskning knyttet til kulturpolitikken. For Akershusmuseets del vil innspillene derfor berøre spørsmål og temaer som er spesielt relevante for forskning og politikkkutforming innenfor museumssektoren. Med museumssektoren har vi i dette høringsnotatet inkludert hele kulturarvsfeltet dvs. både museum, arkiv og kulturminnevern.

Hvorfor og hvordan: forskning *på* og *i* museumssektoren

Det overordnede spørsmålet om man ønsker å oppnå en kunnskapsbasert kulturpolitikk er hva slags type kunnskap KUD må ha om museumssektoren for å nå dette målet. Vi foreslår her at man anerkjenner og inkluderer den forskningen som i dag skjer innenfor museumssektoren som en viktig kunnskapskilde for politikkkutforming, og ikke bare ser på museumssektoren som noe man skal *forske på*.

Det er viktig at man utforsker mulighetene for og etablerer forpliktende og formaliserte samarbeidsrelasjoner mellom ulike forskningsmiljøer og de kulturhistoriske institusjonene. En av utfordringene i arbeidet med å få til en levedyktig forskning på dette feltet er den relative mangelen på institusjonalisert samarbeid som er gjensidig attraktivt for museene og forskningsinstitusjonene. De siste par generasjonene har det i tillegg fått utvikle seg en viss aktiv avstand mellom miljøene. Vi har kommet opp i en situasjon der de to typene institusjoner har en tendens til å framheve forskjellene mellom de respektive virksomhetene snarere enn hva de har til felles.

Det er viktig at man videre i dette arbeidet utvikler alternative praksiser med overføringsverdi i den videre institusjonaliseringen av denne forskningen – både på og i museumssektoren. Det har i flere sammenhenger foregått et prosjektbasert samarbeid mellom ulike forskningsmiljøer og museene her i landet. Dette arbeidet har i svært liten grad maktet å skape kumulative effekter eller varige ringvirkninger. Etter slutføringen av aktuelle prosjekter har miljøene gått tilbake til sine vante institusjonelle arenaer. Det har med andre ord ikke

KULTURHISTORISK KOMPETANSESENTER OG MUSEER

Besøksadresse adm.:
Strømsveien 74
Strømmen

Postadresse:
P.B. 168
N-2011 Strømmen

Telefoni: Internett:
Sentralbord: 474 71 980
Faks: 63 81 46 51

Bankgiro:
post@akershusmuseet.no 1310.07.09710
www.akershusmuseet.no Org. 974 235 390MVA

kommet i gang noen fornyelse av betydning i den musealt baserte forskningen. Hvis man velger å satse på det forskningscenteret Grund –utvalget foreslår må man legge vekt på å gripe fatt i denne utfordringen.

Dette gjelder også et slikt fremtidig senters relasjon til det internasjonale perspektivet og internasjonalt samarbeid i kulturpolitikken og museumssektoren. Mens forskningen omkring kulturarv her i landet har hatt et gjennomgående nasjonalt preg, har den museologiske forskningen og nytenkningen omkring museenes nye samfunnsrolle gjort betydelige framskritt internasjonalt. Forskningen må ha som en av sine viktigste oppgaver å gjøre denne kunnskapen og disse strømmingene tilgjengelige for de norske miljøene. En rekke læresteder internasjonalt har i dag etablert slike studier. Av de mer kjente kan nevnes University of New York, Smithsonian Institution, University of Leicester, University College London og University of Sydney. Ved University of Newcastle finnes det et masterprogram i International Cultural and Heritage Studies som forsøker å sette kulturarvsforvaltningen inn i et internasjonalt perspektiv. Et viktig ledd i vitaliseringen av kulturfeltet og museumssektoren i Norge vil derfor ikke bare dreie seg om å styrke nettverkene mellom forsknings- og museumsinstitusjonene nasjonalt, men i like stor grad å etablere samarbeidsrelasjoner til relevante miljøer og institusjoner i utlandet. Vitaliseringen og kompetansehevingen vil også kunne løfte museumsforskningen i den nasjonale konkurransen om midler i forhold til universitets- og høyskoleforskningen.

Vi anbefaler at man tar et *museologisk grunnperspektiv*. Initiativene som foreløpig er blitt tatt nasjonalt viser en tendens til pragmatisk tenkning. De har som uttalte mål å skaffe fram forskningsbasert kunnskap om samfunnsendringene vi er oppe i og klarlegge hvordan kulturarvinstitusjonene best kan tjene denne samfunnsutviklingen på en aktiv måte. Det planlagte prosjektet bør ha et litt videre perspektiv enn dette. Den internasjonale utviklingen innenfor museumsstudier har et betydelig mer teoretisk reflektert perspektiv, og det er dette vi anser som et *museologisk perspektiv*. Et slikt perspektiv vil tilføre økt vitalitet og kreativitet til miljøene. Holdningen er at man utdanner de beste medarbeiderne ved å skape en kritisk bevissthet om utfordringer og metoder på området. Museenes hovedutfordring i dag er vel nettopp at man har stivnet i vedtatte former som i for liten grad utfordres.

Museologi i denne sammenheng bør imidlertid ikke innebære en akademisk diskurs koblet fra den praktiske museumshverdagen. Forskningen omkring institusjonenes nye sosiale omgivelser må være motivert av ønsket om å utvikle institusjonene faglig som arena hvor samfunnsutviklingen kan finne sted. Det bør ikke bety at de skal tjene bestemte interesser i denne utviklingen.

Vi mener at det er stort behov for teoretisk og empirisk nytenkning i forskningen på og i museumssektoren. Feltet har et betydelig behov for å introdusere nye teoretiske perspektiver. Man har i lang tid kunnet se en relativt svak vilje til nytenkning på dette området. Til en viss grad kan man snakke om tendenser til teorifiendtlighet i miljøene. Det bør arbeides for å fremme en mer gjennomgripende og aktiv problematisering av etablert metodikk. Her vil det være mye å hente fra tradisjoner som kulturstudier (cultural studies) og antropologi, kommunikasjon- og mediefag samt kunsthistorie og andre estetiske disipliner.

Nytenkningen bør også gjelde det empiriske utvalget. Det er til en viss grad slik at bestemte tema ses som kulturhistorisk relevante. Ofte er det slik at dagens mennesker former sitt historiske grunnsyn i helt andre institusjonelle sammenhenger enn de spesialiserte kulturarvinstitusjonene. Det kan være i markeds og konsumsammenheng generelt, eller på Internett eller andre teknologisk kommunikasjonssammenhenger. Det er en stor utfordring å utforske forholdet mellom slike nye markedsdrevne sosiale arenaer og kulturarvsforvaltningen.

Hvorfor skal man så drive forskning på og i museumssektoren?

Slik vi i Akershusmuseet ser det finnes det et sett med kjernebegrunnelser for hvorfor det er viktig å drive forskning i og på museumssektoren:

- ✓ **En kunnskapsbasert kulturpolitikk må bygges på faktakunnskap:** Det bør skaffes fram kunnskap om feltet og institusjonene slik situasjonen er i dag. Handlingsrommet har forandret seg og institusjonenes rolle er i endring. Dette må kartlegges slik at videre planer kan utformes og operative mål kan defineres. Her tenkes det både på kvantitative og kvalitative forhold.
- ✓ **En kunnskapsbasert kulturpolitikk kan bidra til endringskompetanse i institusjonene:** Evnen til å finne nye løsninger og tenke nytt bør oppmuntres og oppøves. Hvordan kan vi bringe våre institusjoner i overensstemmelse med egne mål i det nye landskapet? Her inngår kompetanse til selvstendig strategiutvikling.
- ✓ **En kunnskapsbasert kulturpolitikk må ta utgangspunkt i og bidra til faglig refleksjon og utvikling:** Man bør arbeide for en permanent ”revisjonsavdeling” hvor problematisering av etablerte praksiser hele tiden kan forgå. Hvilke interesser ligger under ulike representasjonsformer? Her inngår det kritiske arbeidet med de forholdene som er beskrevet foran under punkt a. Denne refleksjonen bør også ta form av en ideologikritikk. Det bør oppmuntres til inspeksjon av egne verdier; hvilke ideologier skjuler seg i institusjonsbygging, utstillingspraksis etc.? Samtidig som dette vil oppdatere kunnskapen og kompetanse på feltet, kreves det kompetanse for å gjennomføre. Pilotprosjektet bør ta sikte på å utvikle denne kompetansen i miljøene.
- ✓ **En kunnskapsbasert kulturpolitikk må fokusere på ulike former for kommunikasjon og formidling i museumssektoren:** Vi rår i dag over en rekke teknologier som man ikke fullt ut kjenner effektene av og er i stand til å nyttiggjøre seg. Dette bør utredes og utvikles i forhold til teknologiske miljøer, men parallelt med en kritisk holdning. Her inngår også utvikling og oppdatering av operative formidlingsformer.

Videre mener vi at forskning i og på museumssektoren er viktig, nettopp fordi:

- Forskning skaper innsikt og etablerer fortolkninger av nye historiske omgivelser. På denne måten får forskning relatert til museumssektoren en monitor-funksjon innenfor kulturstudier.
- Forskning gir grunnlag for gode strategivalg for politikkutforming så vel som videreutvikling av sektoren. Forskningen kan således bidra til å skape grunnleggende innsikt om hva som bør være grunnleggende i museenes, arkivenes og kulturminnevernets endrede samfunnsrolle i et mangfoldig samfunn. Det er bare på bakgrunn av en god og adekvat kunnskap om det omkringliggende samfunn at en god strategi kan legges for utvikling av institusjonene. Forskning knyttet til museene og deres virksomhet vil bidra til å rette fokus på virksomheten og hvordan ulike sider ved den fungerer i en større samfunnsmessig sammenheng. I Norge er det for eksempel gjort lite systematisk forskning på hvordan museene og de utstillinger de produserer oppfattes av publikum. Denne type forskning vil være et viktig ledd i å sette fokus på hvordan museene oppfyller sin samfunnsrolle og bidrar til å være dialoginstitusjoner. Museene kan fungere som en arena for andre forskningsmiljø og deres forskning, men de har i tillegg samlinger og kunnskaper som burde kunne gjøre dem til langt mer attraktive samarbeidspartnere enn de er i dag. Museene må komme i aktiv dialog med forskningsmiljøene om problemstillinger som tydeliggjør kunnskapsbasen og som kan gjøre dem til aktive deltagere i forskning og ikke bare en arena for forsknings og leverandør av arena for undervisnings- og praksisbehov. Sett i lys av fokuset på hvordan dagens mangfoldige norske samfunn skaper utfordringer innenfor kulturfeltet, vil kunnskap om hvordan man skaper en museumssektor som tar ulike brukergrupper og nye formidlingsformer på alvor for å opprettholde og (videre)utvikle strategier for å utøve det samfunnsansvaret disse institusjonene har, være særs viktig. Her må det grunnforskning til for å kartlegge hvilke sider ved samfunnet en bør vite mer om, for på den måte, å produsere kunnskap for bedre styring og institusjonsutvikling innenfor museumssektoren.

- Forskning skaper større handlingsrom/handlingskraft for institusjonene. På grunnlag av faktakunnskap, analyse og fruktbare tolkninger av omgivelsene, vil man kunne oppdage og utvikle ulike handlingsvalg gjennom nye strategier og programmer. Uten denne innsikten vil man handle tvangsmessig innenfor gitte forestillinger og forhold.
- Forskningsbasert kunnskap gir KUD så vel som aktører innenfor museumssektoren handlekraft og tyngde som aktive deltakere i samfunnsutviklingen. Gjennom aktiv forskning og formidling kan man i museer, arkiver og kulturminnevernet være med på å forme og omforme omgivelsene i dialog med både nasjonale retningslinjer og lokale krefter.
- Forskningen som det legges opp til for å få til en kunnskapsbasert kulturpolitikk bør være utforskende, empirisk og prosessuell. Man bør satse på forskning av ulike typer, med ulike metoder, teorigrunnlag og empirisk innretning. Enkelte av oppgavene kan bare løses tverrfaglig, mens andre inviterer til disiplinær spesialisering. For å utvikle kulturinstitusjonene og museumssektoren må man spørre hvilke behov som finnes (nye formidlingsformer, nye bygg for museer, hvilke målgrupper man ønsker å få kunnskap om, hvordan man skaper innovative tiltak for å nå nye/ulike målgrupper etc.). Videre mener vi at man ikke må se for seg endringer i sektoren som en engangsforeteelse. Å gå inn for en kunnskapsbasert kulturpolitikk gjennom forskning vil gi en vitalisering av så vel kulturpolitikken som forskningen i og på museumssektoren. Den vitaliseringen forskningen vil bety i kulturfeltet må tenkes som starten på en ny og mer dynamisk praksis og ikke bare som etableringen av en ny tilstand som så gjøres permanent.

Konkrete temaer vi mener man trenger mer kunnskap om, og som en forskningsatsning for forskning på museer bør befatte seg med, er:

- **De nye konsoliderte museenes samfunnsrolle.** Hvordan har konsolideringen endret museene med tanke på en ny rolle? Hva må til for at museer og kulturverninstitusjoner kan fylle en slik rolle?
- **Frivillighetens plass i museene.** Hvordan fungerer den som ressurs? Frivilligheten som maktfaktor i museene. Den lokale legitimiteten mot profesjonaliseringen av institusjonene. Hvem har mest legitimitet når beslutninger skal tas? Dette er spesielt interessant med tanke på regioninstitusjoner og konsoliderte enheter, der fagkompetansen kanskje ikke lenger har tilsvarende lokal forankring som de frivillige organisasjonene. Her kan man kanskje også se for seg komparative maktanalyser som sammenligner ulike eierskapsformer når det gjelder legitimitet og beslutningstaking i forhold til lokale og frivillige organisasjoner.
- **Kulturverninstitusjonene og det flerkulturelle Norge.** Hvordan kan museene bidra til integrering av innvandrere med fremmedkulturell bakgrunn? Hvordan kan aspektet inkorporeres i museenes idegrunnlag? Mange museer baserer seg fortsatt på agrarnasjonalismen, på hvilken basis kan vi etablere et nytt ståsted?
- **Museer og deres publikum.** Museene må forholde seg til et stadig bedre utdannet publikum. Museene sitter ikke lenger alene med viten om sine objekter og temaer. Hvordan kan museene utforme sin dialog med publikum for å sikre mest mulig kompetanse inn i museets samlinger, og hvordan få til ny samhandling med publikum? Hvem går på museum og hva må til for å treffe nye grupper?
- **Digitalt kulturvern.** Hvilke konsekvenser for samlingene får vår nye digitale hverdag? Hvordan kan museene samhandle med publikum i en virtuell verden? Mer kunnskap om hvordan den digitale hverdagen endrer museene, den digitale kontaktflaten mot publikum. Hvordan og i hvilken grad influerer digitalisering og sosiale medier på publikums bruk av museer? Skal museer utvikle digitale strategier er det i det hele tatt nødvendig med større innsikt i hvordan slike medier virker, hvorfor man ønsker å bruke dem, hva museene kan oppnå gjennom bruk av

denne typen medier og hvilke brukergrupper man faktisk når (jfr. Stortingsmelding 23, 2011-2012).

- **Museumsbygg.** Hva betyr det for museene å ha gode bygg, for forvaltning av samlingene og formidling av dem. Hvordan kan et museumsbygg best utformes for å ivareta museets rolle som møteplass, kunnskapssenter og forvalter av samlinger? Hvordan kan man utforme nye bygg og hvordan kan man gjøre eldre bygg bedre egnet til museenes ny rolle.

Forskning innenfor museumssektoren

Vi ønsker også å påpeke noe av styrken og utfordringene i den forskning som i dag utføres i museumssektoren. Denne forskning bør kunne være en viktig kunnskapskilde for politikktutforming.

Slik forskningsvirksomhet må utøves som en naturlig og integrert del av museumskonteksten der innsamling, bevaring, dokumentasjon og formidling er andre sentrale elementer i kjernevirksomheten. Museene bør innrette sin forskningsvirksomhet med basis i den styrke de har gjennom disse elementene fremfor gjennom forsøk på å kopiere den modell de institusjonene som har forskning som eneste formål, og som utelukkende baserer seg på tekstbasert formidling. Museenes brede tilnærming og erfaringsgrunnlag vil også kunne berike den smalere tekstbaserte formidlingen som forskningen ved universitetene ofte begrenser seg til. Et samarbeid mellom miljøene vil kunne bidra til at museene og forskningsmiljøene gjør hverandre gode ved å tilføre ny og annerledes kunnskap. For at museene skal kunne rettferdiggjøre en forskningsvirksomhet, og selv kunne dra nytte av den, må de i større grad enn i dag utnytte de mulighetene til erkjennelse og innsikt som ligger i museenes unike karakter som formidlere av materiell kultur. Dette gir ulike handlingsvalg for kunnskapsoverføring, både med hensyn til politikktutforming og mellom ulike typer institusjonersom jobber med forskning i og på museumssektoren.

For det første gir den museale konteksten en mulighet til samarbeid mellom forskning, innsamling, bevaring og formidling/utstilling som andre kunnskapsinstitusjoner mangler. Den delen av museumsforskningen som retter seg mot samtid, og de prosjektene som har en mer refleksiv karakter (dvs. å for eksempel tenke nytt om innarbeidede praksiser/gjenstandstyper, verneverdi etc.) vil kunne arbeide mer direkte med samfunnsproblemer og nye målgrupper.

Det andre fortrinnet som museumskonteksten gir for forskning, er den dialogiske brukskonteksten. I museet er ikke bare den materielle kulturen fysisk tilstede, men publikum bringes også inn i rommet i en sansebasert konfrontasjon med objektene for forskningen. Dette gir en helt annen 'lesning' enn hva som vanligvis skjer med en vitenskapelig tekst. Her er det et stort potensial på forskning om hvordan denne interaksjonen foregår, hvilke forventninger publikum har til det de møter og om intensjonene i det som formidles blir oppfattet slik det var ment. Hva slags type dialog publikum ønsker og forventer å møte i museene er lite undersøkt. Oppfyller museene sin samfunnsrolle og inviterer til kritisk refleksjon?

Vi har også noen konkrete forslag til hvilke temaer vi anser for felles, sentrale forskningsfelt innenfor forskning både *i og på* museumssektoren.

Konkrete temaer for forskning i museumssektoren:

- **Mangfold/historier i flertall:** Noe av bakgrunnen er det kulturelle mangfoldet både med tanke på etniske grupper, nasjonale minoriteter, urfolksgrupperinger, nye innvandring og livsstilsmiljøer. Museene skal på den ene siden reflektere mangfoldet, altså representere disse gruppene i sine samlinger og utstillinger, men og for det andre innrettes slik at de ulike gruppene, med sine spesielle preferanser, skal kunne ta museene i bruk. Dette bør bygges ut til et relativt omfattende problemfelt. Ulike former for mangfold: seksuell legning, subkulturer (urbanisme, satanisme etc)
- **High brow/low brow:** Den diskursen som har foregått har stort sett vært avgrenset til et miljø av profesjonelle og spesielt interesserte. Hvordan den store allmennhet ser på saken og hvordan de bruker museene og ikke minst hvilke forventninger de har,

forkunnskaper, motivasjoner, historiesyn, identitetsfølelse de har etc, er mindre belyst. Hva leter de etter og hva finner de? Hva ønsker de å finne?

- **Fortidsrelatering:** Det vil også være et poeng å utvide undersøkelsen til det kulturhistoriske feltet i sin helhet, altså både kulturminnevern, kulturvern sammen med museene og arkivene. Et av delprosjektene kan ta for seg dette.
- **Populærkultur:** Det er nesten alltid slik at nye smaksorienteringer og kulturhistoriske ideologier først utvikler seg og kommer til syne utenfor det institusjonelle feltet. Undersøkelsen bør også søke å oppspore slike forbindelser og se hvordan det institusjonelle feltet påvirkes gjennom slike påvirkninger. Det er for eksempel lett å se at underholdningsindustrien og populærkulturen har stått for viktige og dyptgripende endringer i måten historie og kultur formidles på i våre dager. Den strengt vitenskapelige og elitepregete formidlingen som var vanlig både i skolene, i museene og i mediene for en generasjon siden, har blitt sterkt utfordret av mer opplevelsesbaserte og utforskende formidlingsformer. Dialogbegrepet er et uttrykk for dette. Denne trenden bør følges opp i undersøkelsen. Et eksempel kan være 'fantasy'-sjangerens inntog. Et annet kan være den nye interessen for Middelalderetema som har vokst fram. Disse er sannsynligvis nært beslektet. Et tredje er interessen for korstogene og tempelridderne. Alle disse trendene til sammen utgjør en bevegelse som med stor sikkerhet vil påvirke folks historiske 'sensibilitet' – historiefølelse og identitetsoppfatning i befolkningen. Den allmenne historiske 'mentalitet' om vil. Slike mentalitets og sensibilitetsendringer, eksemplifisert i enkelte case, bør fanges opp av undersøkelsen. Det vil nok være nødvendig å sikte seg inn mot ulike alders- og utdanningssegmenter.
- **Nye teknologier:** Tema i forbindelse med introduksjon og bruk av nye teknologier er også en naturlig fokusering. I slike tilfeller vil man legge som betingelse at det ikke utelukkende fokuseres på det tekniske, men at dette kobles sammen med sosiale og kulturhistoriske vinklinger.
- **Museene skal i dag være "dialogistitusjoner":** Dialogen er en formidlingsform som krever stor omstilling fra den tradisjonelle museumsformidlingen, hvor innholdet i utstillingene skapes av en ekspert og publikum er mer eller mindre kompetente mottakere. Selve ordet "utstilling" gjenspeiler en slik énveiskommunikasjon (monolog). I tiden etter at dialogbegrepet ble lansert har det vært lite eller ingen diskusjon om hva en dialogisk formidlingsform egentlig skal innebære. Det kan derfor se ut som om miljøene ikke klarer å realisere eller nyttiggjøre seg det endringspotensialet det åpner for. Det er derfor viktig at det settes i gang en prosess for å avklare dialogbegrepet og prøve ut hvordan det kan omsettes i praksis. Dette kan være et viktig tema for forskning i institusjonene.

Noen utfordringer med de foreslåtte tiltakene i rapporten:

- Vi ønsker at det foreslåtte senteret organiseres slik at museene kan få forskningsplasser der, for å delta i prosjekter som kan utvikle museenes idegrunnlag, arbeidsmetoder og målsettinger. Dette vil gi en situasjon der museene både kan bidra med kompetanse inn i prosjekter/programmer og vil få noe tilbake til institusjonene sine.
- Det er viktig å ikke skape ytterligere skiller mellom forskning i og på museumssektoren. Det kan potensielt bli stor avstand mellom forskerne og det som skal forskes på, nemlig institusjoner i museumssektoren. Her er det viktig å benytte seg av den kunnskapen som allerede finnes i sektoren i form av den forskningen som institusjonene selv driver. Hvordan man kan nyttiggjøre seg denne? Det vil derfor være viktig å skape en utveksling gjennom utveksling av forsker mellom det foreslåtte senteret og museene. På denne måten vil ikke institusjonene i museumssektoren bli passivt forsket på, men forskere fra dette miljøet vil kunne bidra inn i forskningen ved egen forskning og også bringe kunnskap om forskning på museumssektoren tilbake til egne institusjoner.

Oppsummert vil vi påpeke at hovedformålet for en satsning på en forsknings- og kunnskapsbasert kulturpolitikk bør være ønsket om en helhetlig strategi og vitalisering av pågående forskning. *Det er viktig at man ser en satsning på forskning innenfor kulturfeltet og museumssektoren som en vitalisering av forskning både på og i museumssektoren.* En slik vitalisering vil først og fremst ta to retninger: For det første er det snakk om å koble miljøer nasjonalt og internasjonalt, og for det skal det tilføres teori- og metodekompetanse som ser ut til å være utilstrekkelig til stede i institusjonene i dag. Til dette er det nødvendig å knytte til seg erfarne aktører i ledende akademiske stillinger. I Norge er den institusjonelle arbeidsdelingen i kulturarvsforvaltningen skilt på ulike sektorer. Veien til en kunnskapsbasert kulturpolitikk må organiseres slik at man fanger inn et helhetlig bilde av den fortidsrelaterende som skjer i samfunnet samlet sett, og fokuserer på prosess istedenfor avgrensede spesialisering definert etter tidligere sektorinndelinger mellom museum, arkiv og kulturminnevern versus resten av kulturfeltet – eller setter opp en ny institusjon som utelukkende forsker på museer uten å ta innover seg den forskningen som i dag skjer innad i museumssektoren. En kunnskapsbasert kulturpolitikk krever at man bryter ned barrierer mellom sektorer, og mellom ulike forskningsaktører på feltet.

Strømmen, den 20. november 2012

Roger Erlandsen (s)
Direktør